

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

20 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Moraru Constantin, inculpat și avocatul său Vicol Andrei prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 martie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Botnari Valerii Xxxxx, născut la xxxxx, originar din mun. Xxxxx s. Xxxxx, domiciliat mun. Xxxxx str. Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță:* 03.11.2016-27.12.2017
2. *instanța de apel:* 22.01.2018-05.03.2018
3. *instanța de recurs:* 24.05.2018 - 20.06.2018

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (*sediul Ciocana*) din 27 decembrie 2017, Botnari Valerii Xxxxx, a fost achitat de învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal și art. 266 Cod penal.

2. Potrivit sentinței, Botnari V. a fost învinuit de către organul de urmărire penală că, la data de 18 iulie 2015, în jurul orei 12:30, conducând automobilul de model "GAZ 53" cu n/î XXXXX, a început deplasarea în față pe str. L. Rebreanu nr. 107 mun. Chișinău din direcția str. Movileni spre str. Uzinelor, moment în care n-a manifestat atenție sporită la circulație, n-a apreciat corect situația rutieră în care se afla autovehiculul la momentul respectiv, n-a ținut permanent seama de totalitatea factorilor ce caracterizează condițiile rutiere, intensitatea și nivelul de organizare a traficului rutier de care trebuie să țină cont fiecare conducător la determinarea

vitezei necesare deplasării în siguranță, determinarea benzii de circulație și modului de conducere a vehiculului, n-a luat în considerație starea de lucruri în traficul rutier ce reflectă gradul de protecție a participanților împotriva accidentelor și consecințele acestora, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, prin ce a încălcat cerințele pct. 3 RCR, potrivit cărora *„Participanții la trafic sunt obligați să respecte regulile de circulație, semnificația mijloacelor de semnalizare rutieră, semnalele și indicațiile agentului de circulație, condițiile tehnice ale prezentului Regulament și prin acțiunile lor să nu cauzeze prejudicii altor participanți la trafic, să nu-i expună pericolului, precum și să nu creeze neîntemeiat obstacole circulației care ar depăși pe acele care sunt provocate de circumstanțe iminente”*, cerințele pct. 4 RCR potrivit cărora *„Orice participant la trafic care respectă prezentul Regulament este în drept să conteze pe faptul că și ceilalți participanți la trafic execută cerințele acestuia”*, cerințele pct. 10.1 lit. b) RCR, potrivit cărora *„persoana care conduce un vehicul trebuie să posede cunoștințe și să execute cerințele prezentului Regulament, precum și să posede dexteritatea necesară de a conduce în siguranță vehiculul pe drum”*, cerințele pct. 39.1 RCR, potrivit cărora *„înaintea începerii deplasării, reîncolonării sau altei schimbări a direcției de mers, conducătorul de vehicul trebuie să se asigure că această manevră va fi executată în siguranță și nu va crea obstacole pentru ceilalți participanți la trafic”*, cerințele pct. 45 RCR, potrivit cărora *„Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care iar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră; 2) în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului”*, cerințele pct. 46 lit. a) RCR, potrivit cărora: *„Conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită și, în caz de necesitate, să reducă viteza până la limita care iar garantează siguranța traficului sau chiar să oprească, în cazurile în care se deplasează pe lângă: a) copii, persoane de vârstă înaintată, precum și persoane cu semne evidente de invaliditate”* și cerințele art. 22 alin. (4) din Legea nr.131-XVI din 07 iunie 2007 privind siguranța traficului rutier, potrivit cărora *„participanții la trafic sunt obligați să manifeste un comportament care să asigure fluența și siguranța traficului, să nu periclitizeze siguranța unor alți participanți la trafic”*, ca urmare a comis tamponarea pietonului minor, Cernenchi V., care traversa carosabilul, de la dreapta spre stânga, relativ deplasării unității de transport, cauzându-i ultimului, conform Raportului de expertiză medico-legală nr.2287/ D din 24 septembrie 2015-vătămare corporală gravă.

Tot el, aflându-se în aceleași circumstanțe, având scopul evitării răspunderii penale pentru fapta săvârșită, încălcând cerințele pct. 12.1 lit. a), g) ale RCR, aprobat prin Hotărârea Guvernului R. Moldova nr. 357 din 13 mai 2009, potrivit cărora: *„Conducătorul de vehicul implicat într-un accident în traficul rutier este obligat: a) să oprească imediat vehiculul semnalizându-l în conformitate cu pct. 37.1 lit. a) și subpct. 2 din prezentul Regulament, lit. b) să nu schimbe poziția vehiculului și a obiectelor de pe carosabil provenite ca urmare a accidentului în traficul rutier, cu excepția cazurilor prevăzute în subpct. 1 lit. c), d) și c) să acorde primul ajutor, să cheme ambulanța în cazul*

în care în accident au fost cauzate traumatisme persoanelor, iar dacă aceasta nu este posibil sau în cazurile de urgență - să asigure transportarea persoanei traumatizate la cea mai apropiată unitate medicală cu un vehicul de ocazie ori cu propriul vehicul, să declare la unitatea medicală identitatea sa, prezentând permisul de conducere sau alt act, precum și certificatul de înmatriculare a vehiculului, ulterior să revină la locul accidentului; d) să elibereze carosabilul deplasând vehiculul pe acostament ori cât mai aproape de bordura trotuarului, atunci când în urma accidentului nu sunt persoane decedate și/sau traumatizate, dacă prezența pe carosabil a vehiculului implicat în accident face dificil sau blochează traficul rutier; e) să marcheze locul inițial al vehiculului, obiectelor ce țin de accident și a persoanei traumatizate, dacă se impune schimbarea poziției acestora pentru acordarea primului ajutor, transportarea persoanei traumatizate cu propriul vehicul la unitatea medicală sau pentru eliberarea carosabilului; f) să asigure, pe cât posibil, păstrarea urmelor, precum și ocolirea locului accidentului; g) să anunțe despre accident poliția și să rămână pe loc până la sosirea lucrătorilor de poliție”, a părăsit locul accidentului rutier.

Potrivit învinuirii, acțiunile lui Botnari V., au fost încadrate în baza de a art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal - încălcarea regulilor de securitate a circulației, de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății, precum și în baza art. 266 Cod penal - părăsirea locului accidentului rutier de către o persoană care conduce mijlocul de transport și care a încălcat regulile de securitate a circulației și de exploatare a mijlocului de transport, dacă aceasta a provocat urmările la art. 264 alin. (3) și (5).

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Botnari V. să fie recunoscut culpabil de săvârșirea infracțiunii prevăzute de:

- art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, stabilindu-i pedeapsă 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 3 ani;

- art. 266 Cod penal, stabilindu-i pedeapsă 4 ani închisoare;

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, să-i fie stabilită pedeapsa definitivă de 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 3 ani.

Conform art. 90 Cod penal, a-i suspenda executarea pedepsei pe un termen de probațiune de 5 ani.

În motivarea apelului declarat a invocat că:

- concluziile primei instanțe privind achitarea inculpatului sunt greșite, deoarece în ședințele de judecată a fost pe deplin confirmată vina acestuia, prin probele acumulate de către organul de urmărire penală și examinate de către instanța de judecată;

- prima instanță neîntemeiat a apreciat declarațiile martorilor, deoarece acestea coroborează cu raportul de expertiză medico-legală și cu restul probelor corect administrate de către organul de urmărire penală, în ansamblu prin care se confirmă vina inculpatului în cele incriminate;

- la adoptarea sentinței nu au fost respectate prevederile art. 101 Cod de procedură penală;

- prima instanță neîntemeiat a pus la baza sentinței de achitare declarațiile inculpatului, care nu a recunoscut vina, a negat săvârșirea infracțiunii și a depus declarații vădit mincinoase ce se contrazic între ele.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 martie 2018, a fost admis apelul declarat, casată parțial sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care:

Botnari Valerii Xxxxx a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

Conform art. 90 Cod penal lui Botnari V. i-a fost suspendată condiționat pedeapsa cu închisoare, pe o perioadă de probațiune de 2 ani, dacă în această perioadă nu va săvârși o nouă infracțiune și prin comportare exemplară va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Au fost admise pretențiile procurorului privind încasarea din contul lui Botnari V. în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată ce țin de efectuarea expertizei în mărime de 2.835 lei.

În rest, au fost menținute dispozițiile sentinței.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat, că prima instanță, la adoptarea sentinței contestate incorect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, și astfel, eronat a ajuns la concluzia că, inculpatul Botnari V. învinuit în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, urmează a fi achitat din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Astfel, instanța de apel analizând suplimentar totalitatea de probe acumulate în cauza penală sus-indicată și apreciindu-le, respectând prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, a constatat, că: Botnari V. la data de 18 iulie 2015, în jurul orei 12:30, conducând automobilul de model "GAZ 53" cu n/î XXXXX, a început deplasarea în față pe str. L. Rebreanu nr. 107 mun. Chișinău din direcția str. Movileni spre str. Uzinelor, moment în care n-a manifestat atenție sporită la circulație, n-a apreciat corect situația rutieră în care se afla autovehiculul la momentul respectiv, n-a ținut permanent seama de totalitatea factorilor ce caracterizează condițiile rutiere, intensitatea și nivelul de organizare a traficului rutier de care trebuie să țină cont fiecare conducător la determinarea vitezei necesare deplasării în siguranță, determinarea benzii de circulație și modului de conducere a vehiculului, n-a luat în considerație starea de lucruri în traficul rutier ce reflectă gradul de protecție a participanților împotriva accidentelor și consecințele acestora, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, prin ce a încălcat cerințele pct. 3 RCR, potrivit cărora *„Participanții la trafic sunt obligați să respecte regulile de circulație, semnificația mijloacelor de semnalizare rutieră, semnalele și indicațiile agentului de circulație, condițiile tehnice ale prezentului Regulament și prin acțiunile lor să nu cauzeze prejudicii altor participanți la trafic, să nu-i expună pericolului, precum și să nu creeze neîntemeiat*

obstacole circulației care ar depăși pe acele care sunt provocate de circumstanțe iminente”, cerințele pct. 4 RCR potrivit căroră „Orice participant la trafic care respectă prezentul Regulament este în drept să conteze pe faptul că și ceilalți participanți la trafic execută cerințele acestuia”, cerințele pct. 10.1 lit. b) RCR, potrivit căroră „persoana care conduce un vehicul trebuie să posedă cunoștințe și să execute cerințele prezentului Regulament, precum și să posedă dexteritatea necesară de a conduce în siguranță vehiculul pe drum”, cerințele pct. 39.1 RCR, potrivit căroră „înaintea începerii deplasării, reîncolonării sau altei schimbări a direcției de mers, conducătorul de vehicul trebuie să se asigure că această manevră va fi executată în siguranță și nu va crea obstacole pentru ceilalți participanți la trafic”, cerințele pct. 45 RCR, potrivit căroră „Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care iar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră; 2) în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului”, cerințele pct. 46 lit. a) RCR, potrivit căroră: „Conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită și, în caz de necesitate, să reducă viteza până la limita care iar garantează siguranța traficului sau chiar să oprească, în cazurile în care se deplasează pe lângă: a) copii, persoane de vârstă înaintată, precum și persoane cu semne evidente de invaliditate” și cerințele art. 22 alin. (4) din Legea nr.131-XVI din 07 iunie 2007 privind siguranța traficului rutier, potrivit căroră „participanții la trafic sunt obligați să manifeste un comportament care să asigure fluiditatea și siguranța traficului, să nu pericliteze siguranța unor alți participanți la trafic”, ca urmare a comis tamponarea pietonului minor, Cernenchi V., care traversa carosabilul, de la dreapta spre stânga, relativ deplasării unității de transport, cauzându-i ultimului, conform Raportului de expertiză medico-legală nr.2287/ D din 24 septembrie 2015- vătămare corporală gravă.

Instanța de apel a conchis, că inculpatul pe tot parcursul procesului penal, inclusiv și în ședința de judecată, a respins învinuirea, motivând că nu se consideră vinovat de săvârșirea infracțiunii imputate, prezentând explicații.

Instanța de apel a conchis, că vina inculpatului se confirmă prin declarațiile părții reprezentantului legal al părții vătămate, Cernenchi E., a martorilor Barbuța I., Levinschi A., Ionel I., Roșu G., Barbuța A., Danailă S., Lebeda G., Bordeanu C., Corbu C., a expertului Tverdohleb M., precum și prin materialele cauzei, care sânt pertinente, concludente, utile și veridice, ce coroborează între ele și cu cele menționate supra, indicând la faptul că acțiunile inculpatului se încadrează în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal și anume: ordonanța de începere a urmăririi penale din 03 august 2015 (f.d. 1 v. 1); procesul-verbal de consemnare a circumstanțelor constatate din 23 iulie 2015 (f.d. 5 v. 1); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 18 iulie 2015 (f.d. 9-13 v. 1); certificatul nr. 23892 din 18 iulie 2015 (f.d. 14 v. 1); procesul-verbal al examinării medicale nr. 646 din 18 iulie 2015 (f.d. 19 v. 1); raportul de verificare tehnică nr. 0233421 din 04 mai 2015 (f.d. 20-21 v. 1); rapoartele de expertiză medico-legală nr. 2287/D din 24 septembrie 2015, 2464/D din 15 octombrie 2015, nr. 9244 din 09 noiembrie 2015 (f.d. 55-56, 53-54, 61-67 v. 1);

procesele-verbale de verificare a declarațiilor la fața locului din 17 decembrie 2015, schițe și fototabel (f.d. 93, 94-97, 98, 199-203, 104-111, 112-113 v. 1); ordonanța de ridicare a informației la descifrările telefonice din 25 martie 2016 (f.d. 122, 125-130, 135-155, v. 1); procesul-verbal de examinare a obiectului din 19 octombrie 2016 (f.d. 156 v. 1); raportul de expertiză judiciară complexă nr. 914cNEJ/152CML din 22 august 2016 (f.d. 192-203 v. 1); avizele de la testarea cu poligraful nr. 34/12/1-R-5512, nr. 34/12/1-R-5513, nr. 34/12/1-R-5510, nr. 34/12/1-R-5511 din 03 octombrie 2016 (f.d. 214-217, 220-223, 226-229, 232-235 v. 1).

Analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, instanța de apel a constatat cu certitudine că inculpatul Botnari V. a comis infracțiunea imputată lui și că acțiunile acestuia se încadrează în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, după semnele calificative: *încălcarea regulilor de securitate a circulației, comisă de către persona care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății.*

În urma verificării probelor instanța de apel a ajuns la concluzia, că argumentele procurorului cu privire la vinovăția inculpatului, invocate în apel sunt fondate, iar prima instanță a dat o apreciere eronată situației de fapt constatate în cadrul cercetării judecătorești.

Prin urmare, instanța de apel a apreciat critic declarațiile inculpatului ce țin de nerecunoașterea vinovăției în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, date cu scopul evitării răspunderii penale, deoarece acestea se contrazic prin întregul sistem de probe cercetate în prima instanță, care combat în întregime versiunea inculpatului și anume declarațiile martorilor luate în coroborare cu mijloacele materiale de probă.

Instanța de apel a menționat, că prima instanță eronat a ajuns la concluzia că prin toate probele prezentate și cercetate nemijlocit în cadrul ședinței de judecată, acuzarea nu a dovedit realizarea laturii subiective și obiective a infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, astfel instanța de apel a reținut că de către acuzare au fost prezente și administrate probe directe, pertinente și concludente, în coroborare cu alte probe, ce demonstrează nemijlocit vinovăția lui Botnari V. În aceeași ordine de idei, în sentința atacată prima instanță neîntemeiat a respins în totalitate probele acuzării, prin care cu certitudine se confirmă comiterea faptelor prejudiciabile prevăzute de legea penală și vinovăția inculpatului și greșit a ajuns la concluzia de achitare pe acest capăt de învinuire pe motiv că, fapta ultimului nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii, și anume în acțiunile acestuia lipsește atât latura subiectivă cât și latura obiectivă a infracțiunii.

Cu privire la motivele invocate în apelul procurorului, ce vizează netemeinicia achitării inculpatului Botnari V. în baza infracțiunii prevăzute de art. 266 Cod penal, instanța de apel le-a apreciat ca fiind nefondate din următoarele considerente:

Prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și nevinovăția inculpatului, ce nu a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, achitându-l pe

Botnari V. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 266 Cod penal din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Mai mult, instanța de apel a menționat, că aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la prezenta cauză penală și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală. Conform învinuirii prezentate în rechizitoriu și susținută de acuzatorul de stat în instanța de apel, Botnari V. a fost învinuit inclusiv și de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 266 Cod Penal, după indicii calificativi: *părăsirea locului accidentului rutier, de către persona care conducea mijlocul de transport și care a încălcat regulile de securitate a circulației, cauzând urmările indicate la art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal.*

Instanța de apel a considerat, că pe acest capăt de învinuire prima instanță a analizat obiectiv și minuțios cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc fără echivoc nevinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 266 Cod penal, prin urmare corect a ajuns la concluzia că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Reieșind din cumulul de probe cercetate și verificate în cadrul ședinței instanței de apel, s-a concluzionat că apelul procurorului în partea achitării inculpatului în baza art. 266 Cod penal, este neîntemeiat, fiind bazat pe presupuneri neargumentate și fără a avea vreun suport juridic probant, motiv din care sentința primei instanțe în această parte a fost menținută.

Astfel, instanța de apel a reținut la aprecierea categoriei și măsurii de pedeapsă, prevederile art. 7, 61, 75, 90 Cod penal, și anume de gradul prejudiciabil și pericolul social al infracțiunii comise, de persoana inculpatului, de circumstanțele cauzei ce atenuează sau agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra vinovatului, stabilindu-i pedeapsă inculpatului în limitele sancțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recursuri ordinare de către:

6.1. Procuror, prin care solicită casarea parțială a acesteia în partea ce ține de achitarea inculpatului pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 266 Cod penal, cu remiterea cauzei penale la rejudecare, în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului a invocat motive similare cu cele invocate în apel, în partea ce ține de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 266 Cod penal, de către Botnari V.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6.2. Inculpatul și avocatul acestuia Vicol A., prin care solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței.

În motivarea recursurilor au invocat:

- instanța de apel eronat a calificat acțiunile inculpatului în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, ignorând total argumentele pe care se întemeia sentința de achitare;

- instanța de apel și-a întemeiat soluția în baza presupunerilor, deoarece atât inculpatul nu și-a recunoscut vina, cât și martorii au susținut declarațiile date anterior, în baza cărora prima instanță corect l-a achitat pe inculpat;

- din ansamblul probelor administrate de către organul de urmărire penală, nu rezultă că anume inculpatul a comis fapta imputată.

În drept, recurenții își întemeiază recursurile declarate în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, reprezentantul legal al părții vătămate Cenenchi E. și Avocatul Vicol A. au depus referințe privind opinia lor asupra recursului declarat de către procuror, solicitând de a-l respinge, admiterea recursurilor declarate de către inculpat și avocatul acestuia.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora din următoarele considerente:

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

8.1 Cu referire la recursul declarat de către procuror

Autorul își întemeiază recursul în baza pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevede că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru repararea erorilor de drept comise de instanțele de fond și apel în cazurile când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

Prin urmare, instanța de recurs ține să menționeze faptul, că procurorul a atacat decizia instanței de apel, în partea ce ține de învinuirea în comiterea infracțiunii de către inculpat prevăzută de art. 266 Cod penal, în rest acesta fiind de acord cu starea de fapt și de drept reținută în sarcina ultimului, care a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal.

În argumentarea temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, recurentul invocă că instanța de apel nu s-a expus motivat asupra tuturor argumentelor expuse în apel, precum și faptul că din materiale cauzei reiese incontestabil, că Botnatri V. se face vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 266 Cod penal.

Însă, Colegiul consideră că, instanța de apel corect a concluzionat asupra nevinovăției lui Botnatri V., în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 266 Cod penal, a cercetat toate probele prezentate de părți, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere obiectivă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității probelor administrate în cauză și care în ansamblul lor au dus spre o hotărâre de achitare în prezenta speță în partea contestată.

În esență, recurentul critică hotărârile adoptate de instanțele de fond din motiv că acestea nu au dat o apreciere corespunzătoare probelor cercetate, astfel în opinia

autorului, acestea demonstrează vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 266 Cod penal.

Prin urmare, verificând alegațiile recurentului, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit conchide, că acestea sunt neîntemeiate, iar instanța de apel la adoptarea soluției a menținut sentința atacată în privința acestuia, în această parte, a respectat prevederile legale, adoptând o soluție corectă și întemeiată. Totodată, instanța de recurs apreciază, că decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CEDO.

În același context, instanța de recurs menționează, că deși art. 6 § 1 al Convenției obligă instanțele judecătorești să-și motiveze hotărârile, însă Curtea a specificat că acest lucru nu impune un răspuns detaliat la fiecare argument invocat de parte (*Van de Hurk v. the Netherlands*). Modul în care se aplică obligația de a motiva hotărârile judecătorești poate varia în funcție de natura acestora și trebuie apreciat în lumina circumstanțelor cauzei (*Hiro Balani v. Spain*).

Astfel, instanța de apel în acest aspect a conchis că: *"din analiza cumulară a probelor, nu se regăsește existența laturii subiective prevăzute de art. 266 Cod penal, reieșind din faptul că de către partea acuzării nu a fost demonstrată prezența în acțiunile inculpatului a intenției directe de părăsire a locului accidentului rutier. Astfel, analizând cumul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, se constată, că inculpatul a tamponat pietonul minor Cernenchi V. din imprudență, având în vedere dimensiunile automobilului la volanul căruia se deplasa, acesta înainte de a porni mijlocul de transport urma să verifice dacă nu sunt impedimente în deplasarea sa, ceea ce nu a făcut, astfel acesta nu a prevăzut urmările prejudiciabile care s-au produs, deși putea și trebuia să le prevadă. Prin urmare, nu poate fi imputată inculpatului comiterea infracțiunii prevăzute de art. 266 Cod penal, odată ce ultimul nici nu și-a dat seama că a tamponat pietonul minor, deoarece pentru a-i fi încriminat acest articol, urmează a fi demonstrată intenția directă a acestuia"* Prin urmare, instanța de apel întemeiat a considerat ca fiind corecte concluziile primei instanțe privind achitarea inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 266 Cod penal.

Mai mult, instanța de apel just a concluzionat aspra achitării inculpatului, deoarece din probele administrate la dosar nu este clar că acesta avea **intenția directă în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 266 Cod penal, ceea ce indică că învinuirea este întemeiată pe presupuneri.**

Prin urmare, Colegiul consideră că prima instanță și instanța de apel au ținut cont de prevederile art. 389 alin. (1) Cod de procedură penală, ce stipulează, că sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată, precum și de norma art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, ce statuează, că concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuیتului, învinuitului, inculpatului.

În opinia Colegiului penal, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat și a adoptat o hotărâre legală în privința inculpatului, întemeiată și motivată, argumente fundamentate în fapt și în drept, prezentate în hotărârea atacată, astfel respectând prevederile art. art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, din care motiv nu și-a găsit confirmarea temeiul de casare invocat și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în privința acestuia.

8.2 Cu referire la recursurile declarate de către inculpat și avocatul acestuia Vicol A.

Reieșind din conținutul recursurilor, autorii invocă ca temeiuri pentru recurs prevederile pct. 6), 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Astfel, instanța de recurs studiind conținutul recursurilor declarate, ajunge la concluzia, că recurenții au invocat pur formal prevederile alin. (1) pct. 6) art. 427 Cod de procedură penală, deoarece din textul recursurilor se contată, că dezacordul recurenților cu hotărârea instanței de apel este în partea ce ține de condamnarea inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, solicitând menținerea sentinței de achitare, adică recursurile declarate sunt contestate doar prin prisma art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

De remarcat este, că acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii. Astfel, din textul recursurilor rezultă, că în viziunea recurenților probele administrate nu confirmă vina lui Botnatri V. în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, astfel instanțele de judecată l-au condamnat pe baza presupunerilor.

Reieșind din materialele dosarului se constată, că inculpatul a fost învinuit, recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal și anume – *încălcarea regulilor de securitate a circulației, de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății.*

În prezenta speță, instanța de recurs consideră, că instanța de apel la rejudecarea cauzei corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel just ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului, Botnatri V., în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Conform art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Dat fiind faptul, că în prezenta speță autorii recursurilor își exprimă dezacordul cu prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii – *latura subiectivă și obiectivă a infracțiunii* prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, Colegiul va purcede la analiza acestor elemente în prezenta speță în coraport cu circumstanțele constatate și probele administrate.

Astfel, Colegiul reține, că din doctrina penală, latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal se caracterizează, prin intenție sau imprudență față de fapta prejudiciabilă și numai prin imprudență față de urmările prejudiciabile.

Latura obiectivă se caracterizează prin: 1) fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea sau inacțiunea de încălcare a regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport; 2) urmările prejudiciabile care se exprimă în vătămarea medie a integrității corporale sau a sănătății; 3) legătura cauzală dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile; 4) mijlocul de săvârșire a infracțiunii, și anume – mijlocul de transport.

De menționat este și faptul, că obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute de art. 264 Cod penal, are un caracter complex: *obiectul juridic principal*, îl formează relațiile sociale cu privire la siguranța traficului rutier; *obiectul juridic secundar*, îl constituie relațiile sociale cu privire la sănătatea persoanei.

Opozant alegațiilor invocate de către recurenți, instanța de recurs reiterează concluziile instanței de apel prin care just s-a stabilit vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal. Prin urmare s-a constatat, că prin procesul-verbal de cercetare la fața locului din 18 iulie 2015 cu fototabel, se confirmă "*pe str. L. Rebreanu nr. 107, în mun. Chișinău, la o distanță de 5 m, și 3 m. de gard, este o pată unde martorul a indicat că a găsit copilul pe asfalt.*" (f.d. 7-13 v. 1); martorii care nemijlocit au văzut momentul comiterii accidentului Barbuță I., Roșu G., Barbuță A., Lebeda G., care au dat declarații similare, din care reiese, că "*în momentul când Botnari V. a pornit automobilul, minorul Cernenchi V., a ieșit din ogradă și a fost tamponat de către primul cu automobilul de model "GAZ 53" cu n/î XXXXX*"; declarațiile experților Corbu C. și Tverdohleb M., prin care s-a stabilit, că "*cel mai probabil leziunile corporale au fost cauzate de automobilul de model "GAZ 53"*". Prin urmare, instanța de recurs ajunge la concluzia, deși inculpatul se consideră nevinovat, probele administrate legal de către organul de urmărire penală, corect apreciate de către instanța de apel, demonstrează fără echivoc vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) Cod penal.

Mai mult ca atât, instanța de recurs analizând minuțios declarațiile martorilor Levinschi A., Ionel I. și a reprezentantului părții vătămate, Cernenchi E., ajunge la concluzia, că aceștia nu au fost martori anume în momentul producerii accidentului, iar prin cele relatate de către ultimii, poate fi stabilit cu certitudine locul depistării minorului după cauzarea accidentului, gradul leziunilor corporale, adică instanța de apel corect a apreciat declarațiile lor, dor prin prisma faptelor pe care aceștia le-au văzut nemijlocit, nu însă și presupunerilor făcute de către ultimii.

Rezumând în ansamblu probele administrate, Colegiul penal statuează că, nu se constată prezența a careva dubii privind vinovăția inculpatului, în săvârșirea

infracțiunii imputate, iar acțiunile acestuia sunt incidente elementelor infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal și în cele din urmă temeiul pentru recurs semnalat și stipulat la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea.

Având în vedere cele menționate mai sus, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate, la caz, ca fiind vădit neîntemeiate.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Moraru Constantin, inculpat și avocatul său Vicol Andrei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 martie 2018, în cauza penală privindu-l pe **Botnari Valerii Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 18 iulie 2018.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie